

РЕДАКЦИЯ И
АДМИНИСТРАЦИЯ

ул. „Мария Луиза“ 41.

ТЕЛЕФОНИ:
23-23 и 25-90.

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ

Варна, 22 септември 1940 г.

Брой 78

ГОДИНА ВТОРА
26

Броятъ единъ левъ

Разговоритъ между Германия и Италия по спорнитъ въпроси на Балканитъ Италианскиятъ печатъ остро напада Гърция, защото открито помагала на Англия срещу Италия

Вчера надъ Лондонъ германцитъ извършили повече отъ 15 бомбардировки

КОМЮНИКЕ НА III АРМИЯ

Щабътъ на III армия снощи късно издаде следното комюнике:

— Въ 9 часа преди обѣдъ отъ Черно море до Дунава на 21 този м. III армията премина старата граница въ 12 колони. Въ 18 часа всички обекти определени за този денъ бѣха завзети безъ инциденти.

Съ развети знамена, съ „ура“ и бойни маршове границата бѣ премината средъ неописуемия възторгъ на населението.

Римъ 22. На вестникъ „Месаджеро“ съобщаватъ отъ Египетската граница, че кралъ Фарукъ билъ подъ английски надзоръ. Египетската стража на краля въ кралския дворецъ била замѣнена съ английски войници.

Англичанитъ се страхували да не би Египетското правителство да вземе нѣкое решение, което да увреди интереситъ на Англия въ Египетъ. Не било изключено английскитъ войски да окупиратъ цѣлия Египетъ и съ това да се тури кръстъ на египетската независимостъ.

Римъ 22. (Радоръ). Кореспондентътъ на германската телеграфна агенция съобщавъ, че разпространенитъ напоследъкъ слухове, споредъ които германски авиационни ескадрили щѣли да взематъ участие въ гредящитъ боеве въ северна Африка, сж лишени отъ всѣко основание.

Берлинъ 21. Радоръ. Споредъ последнитъ статистически данни, обнародвани отъ герм. списание „Виршафтъ“, населението на Райха, броеше къмъ 7 май, 1939 год. 89,634,000 души. Следъ С. Русия, Германия е най-населената страна въ Европа. Идватъ на редъ Англия съ 47 милиона, Италия 44 милиона, Франция съ 42 милиона и Испания съ 25 милиона.

Голѣмъ изборъ отъ поплинени, зафирени платове и трикотажъ, ризи дамски, мъжки и детски ластични чорапи, Ка-60, Каро, Мако и Фа-занъ. Ученически черни чорапи отъ 26 лв. до 40 лв. чифта въ магазинъ Евстения Герчо.

1365-3

Италия обвинява Гърция, че манифест. симпатитъ си къмъ Англия

Римъ 22. Тукъ се коментира оживено случая съ единъ английски параходъ, който е билъ засегнатъ отъ италиански бомби и отишелъ въ грѣцкото пристанище Пирей. Тамошнитъ пристанищни власти полагатъ най-голѣми усилия парахода да бѣде поправенъ по възможностъ въ най-скоро време. Споредъ „Пополо ди рома“ английския параходъ е билъ въоръженъ и, този италиански вестникъ, както и други италиански вестници подчертаватъ сега голѣмитъ усилия на грѣцкитъ власти да ремонтиратъ парахода за да може той да продължи военнитъ си действия въ Бѣло море. Вестникитъ по този случай отправятъ тежки критики къмъ Гърция и я обвиняватъ, че по този начинъ открито помага на Англия срещу Италия.

Германия и Италия разискватъ въ Римъ спорнитъ въпроси на Балканитъ

Берлинъ 22. По поводъ на едно съобщение на чуждия печатъ, че въ Римъ се разглеждали въпроси отнасящи се до Дунавския басейнъ, въз основа на съобщения отъ Римъ, тукъ се заявява, че проблемитъ на Дунавския басейнъ сж окончателно разрешени и нѣма защо да се говори за тѣхъ. Сѣга се че въ Римъ се разговаря за ликвидирането на други спорни въпроси на Балканитъ, на първо мѣсто грѣцко-италианскитъ отношения. Въ връзка съ нѣкои други съобщения като, че Сунеръ пристигналъ въ Берлинъ съ нѣкакво предложение за миръ, тукъ се заявява, че германското правителство нищо не знае за такова предложение.

Отъ запустѣлия ромън. пограниченъ постъ до ликуващия Балчикъ

Посрѣщането на българскитъ войскари по шосето отъ Кичево до Балчикъ. Единъ народъ, който не познава какво нѣщо е радостта. Ромѣнитъ наблюдаватъ тържествата въ Балчикъ отъ височинитъ на града. Тѣ се оттеглили на нѣколко километра отъ града и ще останатъ тамъ до 24 септември. Балчикъ ликува!

Придружаваха една отъ колонитъ на българскитъ войски, която взе участие въ окупирването на Добруджа.

Въ момента когато взехъ пмсалката за да предамъ впечатлението си отъ всичко онова на което бѣхъ непосредственъ наблюдател презъ вчерашния исторически денъ, азъ почувствувахъ едно болзено смущение. Азъ, скромниятъ български журналистъ, присѣдствувалъ на стотици голѣми тържества и притежавалъ практиката на 18 годишно непрекъснато вестникарство, почувствахъ въ този моментъ стѣснение. Чисто и просто, азъ се уплашихъ, че не ще мога да стане що-годе точенъ изразителъ на чувствата, които изпитахъ презъ вчерашния денъ нашитъ братя и сестри отатъкъ до вчерашната Ньойска граница между България и Ромѣния, при посрѣщането на българскитъ войски. Азъ, не се стѣснявамъ ооаче да твърдя, че никой отъ насъ българскитъ журналисти — нѣмамъ никакво намѣрение да ги подценявамъ — не ще бѣде въ състояние да даде една вѣрна картина на посрѣщането на нашитъ войскари въ населенитъ мѣста презъ които минаха и да стане изразителъ на тѣхнитъ чувства и вълнения.

Защото онова, което стана вчера по пѣтя отъ с. Кичево до Балчикъ не се подава на

никакво описание. То не може да се предаде въ вестникъ то не може да се разкаже, а трѣбва да се види.

Шосето отъ запустѣлия ромѣнски постъ се спуща зигзагообразно до село Чаушъ-къой минава почти въ права линия презъ плодородната долина между Екрене и Текето, за да изкачи отъ тукъ още позигзагообразно по прочутия балчишки баиръ. Младитъ храбреци подъ такта на музиката съ бодри крачки минаватъ презъ нескончаемитъ овации на повече отъ 5000 изпращачи, селяни и селянки отъ Чаушъ-къой и Кичево и се отправятъ съ бодри крачки къмъ Балчикъ. Нищо отъ това, че тия храбреци цѣлата нощъ сж прекарвали въ хора и веселби. Тѣхнитъ лица сж засмѣни, видътъ е бодъръ. По тѣхнитъ лица се чете задоволство и сжщевременно гордостъ. Нали тѣ сж малцината щастливци отъ българскитъ войскари, които първи ще отидатъ въ Добруджа, нали тѣ сж освободителитъ на Добруджа? Това е достатъчно и тѣ сж готови на всичко. Тѣ дори не се смущаватъ отъ това, че имъ предстои дълъгъ пѣтъ, който съгласно заповѣдта на команд. трѣбва да изминатъ за половината време определено при нормални походи. Тѣ трѣбва да бѣдватъ въ Балчикъ въ 2 часа следъ обѣдъ! Така гласѣше запо-

вѣдта на тѣхното началство. Спускаме съ автомобили по надолещето. Пѣтътъ е труденъ. Омынцитъ сж изоставили почти цѣлото шосе отъ Балчикъ до границата. Въобще, пѣтъщата въ Добруджа сж лоша. Никакви нови шосета. Останало е само това, което България е направила до времето

когато Добруджа бѣ българска. Пѣтътъ е труденъ и затова, че шосето е препълнено съ посрещачи отъ околнитъ села, които сж се втурнали въ срещуположна посока на войскитъ. Ний срещаме конници, които въ лудъ бѣгъ, съ развѣто знаме посрещатъ войсковата колона, поднасятъ имъ цвѣтъ и така продължаватъ пѣтъ си до като стигнатъ последния войникъ отъ тази колона. По шосето се движатъ пешеходци, които съ „Шуми марица“ и „О, добруджански край“ спиратъ колоната поднасятъ имъ цвѣтъ и следъ това се връщатъ обратно, но вече марширувайки и хванати ржка за ржка съ войниците. По пѣтъ се движатъ каруци натѣпкани отъ мими и момци които вървятъ, вървятъ, бѣзъ да знаятъ на кѣде отиватъ. Но ето тѣ срещатъ челния отрядъ, спиратъ го и пакъ цвѣтъ, пѣсни, цѣлувки и... сълзи.

Дежурни аптеки до края на тази седмица: — Б. Тодоровъ; С. Менахемовъ; Л. Грозевъ.

Една адска нощъ

въ Лондонъ. Лондончани нощесъ спали подъ земята

Ню-Йоркъ 22. Петнадесетата подъ редъ атака надъ Лондонъ започна вчера малко следъ 8 часа вечерята. Използвайки ясно то нощъ и хубавото време надъ Ламаншъ германскитъ-аероплани хвърлиха 500 бомби въ централната частъ на британската столица, следъ което се оттеглиха за да поновятъ атаката си половинъ часъ по-късно.

Къмъ 10 часа германцитъ пушнаха възпламенителни бомби, които причиниха около 15 пожара. Народътъ се тѣлпи непрестанно къмъ скривалищата и подземната желѣзница. Наплива въ тѣхъ нощесъ бѣ грамаденъ. Предъ нѣкои отъ тѣхъ тѣлпитъ сж били толкова голѣми, че на нѣколко пѣти полицията бѣ принудена да разгони.

Женитъ и децата изпаднаха въ паника търсейки убежище въ църквитъ. Затваряйки уш и тѣ си, за да намалятъ зловещия вой на бомбитъ и противоаеропланнитъ батареи, хиляди мъже и жени търсеха мѣсто да пренушуватъ нощта.

Да, сълзи, много сълзи се излѣха презъ вчерашния денъ.

Предъ самото село Екрене е издигната разкошна арка. Цѣлото село вече чака отъ ранна сутринъ предъ тази арка. Жива душа не е останала въ селото. Ние българскитъ журналисти първи се сливаме съ огромната маса която вече часове чака своитъ освободители, да имъ стисне ржката и да изплаче болката си предъ тѣхъ. Стихийното „ура“ не стихва. Всички се втурватъ къмъ насъ. Войсковата колона е само на 500 м. задъ насъ, а ние вече 10 минути сме между тия кораби българитъ отъ Екрене и още не свършваме стржкванията. Мощното „ура“ екна отново и тази огромна маса се втурна лудо къмъ войсковата колона. Конетъ на офицеритъ сж отрупани съ кърпи и цвѣтъ. За голѣмо съжаление, обаче на посрещачитъ колоната не спира и на

Следва на 2-ра стр.

Отъ запустелия ромънски пограниченъ востъ до ликуващия Балчикъ

Ромънците протестираха че българските войски минали границата по ловинъ часъ по рано отъ определеното време когато това не е вѣрно.

Продължение отъ I-ва страница.

мѣстото около арката оставатъ само цвѣтята — колко много цвѣтя — оросени отъ слъзитѣ на Текечени.

Нѣмахме време да говоримъ повече съ тия ентузиазирани наши братя. Можаме само да Пузнаемъ, че предишния денъ, денътъ въ който ромънскитѣ войски сж се изтеглили, заставили цѣлото население отъ селото да остане въ кжщитѣ си, съ спуснати пердетата цѣлъ половинъ денъ. Разбрахме сжко така, че ромънскитѣ сж задигнали всичко. И безъ това с. Теке е страдало пре много цѣли 22 години, може би едно отъ най много изстрадали села въ Добруджа. Ромънцитѣ и при заминаването си, не сж го пощадили. Едва ли хората тукъ ще иматъ храни за през зимата.

Часътъ е 12. Ний сме въ Балчикъ. Разстоянието отъ Текето до Балчикъ се взема за по малко отъ половинна часъ. Подчиняваме се на заповѣдта на командира на войсковата колона и на 3 километра отъ Балчикъ се спускаме по черенъ пѣтъ, към града, шосето по което отъ години варненци сж минавали за Балчикъ, а по единъ коларски пѣтъ. По право тукъ е трасето на едно ново шосе по което е трѣбвало да минава само ромънската кралица майка на пютъ за своя дворецъ въ Балчикъ. По късно разбрахме, че шосето за града е затворено. Съгласно договора въ Крайова границата на тѣй наречената първа окупационна зона минава само на нѣколко километра отатъкъ Балчикъ, а въ тия нѣколко километра, точно по шосето, рано тази сутринъ сж заели позиция ромънскитѣ постове. По едно недоразумение, а може би и умишлено, ромънцитѣ отказали вчера да опразнятъ казармата и военното летище на Балчикъ, защото споредъ тѣхъ, тѣ спадели въ втората окупационна зона. Едва следъ енергичната намѣса на нашитѣ власти въ Балчикъ, тѣ се съгласили да се оттеглятъ на два километра отатъкъ казармата,

Отъ ранна сутринъ въ Балчикъ всичко е на кракъ. Напразни били усилията на властитѣ да увѣрятъ населението, че то трѣбва да спазва известенъ порядъкъ при посрѣщането. Нищо не било въ състояние да възпре народа. Улицитѣ презъ които било определено да минатъ войскитѣ сж задрѣстени. Минаваме презъ шпалиръ отъ граждани, по една дълга улица и всрѣдъ френетичнитѣ овации на една ентузиазирана маса и се отправяме за градския площадъ. Тукъ е построена разкошна арка богато декорирана съ зеленина и българския триколюръ. На видно мѣсто сж поставени портретитѣ на Тѣхни Величества Царя и Царицата и на престола следника Князь Симеонъ Търновски.

Азъ искамъ да спра тукъ, драги читатели, защото още не съмъ се опомнилъ. Отъ момента, въ който се получи съобщението, че българскитѣ войски се намиратъ на 12 километра отъ града, до момента когато трѣгнахъ отъ Балчикъ обратно за Варна, азъ преживяхъ моментъ, какъвто никога въ живота си не съмъ преживявалъ. Азъ се върнахъ, защото трѣбваше да се върна. А какъ искахъ да остана поне една нощъ въ Балчикъ. Азъ искахъ да остана за да се опомня и за да мога съ по-спокойно сърдце да предамъ съ ентусиазма, които се разиграха отъ

3 и половина часа следъ обѣдъ, когато генералъ Поповъ се появи на градския площадъ до 5 часа сл. обѣдъ, когато автомобилътъ ме понесе обратно за Варна.

Не, това би било дезертиране отъ дългътъ ми. Това би било незначително на хилитѣ читатели на „Варненски новини“, които очакватъ съ разтупано сърдце и развълнувана душа да научатъ какъ балчишкото гражданство посрещна своитѣ освободители.

Пристигането на българскитѣ журналисти за мигъ събра балчишкитѣ граждани до тогава разпръснати изъ нѣколко улици, а площада изъ града. Една гъста пѣстроцветна маса се трупаше около насъ. Всѣки искаше да се ржжува, всѣки искаше да сподели съ насъ радостта си. Мжча се да си представя въ въображението си Балчикъ при една по друга обстановка, при обстановка, че градътъ само единъ денъ преди вчерашния денъ е изпразненъ отъ ромънцитѣ и, че всѣки отъ нашитѣ българи сж заети въ всѣкидневната си работа. Това би било единъ положително запустялъ градъ.

Обществениитѣ и държавнитѣ сгради като че ли отъ години не сж били обитавани. Ромънцитѣ задигали всичко каквото сж имали възможностъ да задигнатъ. А такава възможностъ тѣ сж имали. Управителътъ на болницата, д-ръ Цвѣтановъ ни разправя, че болницата е била просто ограбена отъ ромънцитѣ. Задигнали сж всичко, дори и фаянсовата облицовка на стѣнитѣ.

— Елате, ни казва той, да видитѣ съ очитѣ си, защото само така можете да повѣрвате, колко ромънцитѣ сж сж били жестоки и коравосърдечни щомъ сж могли да посегнатъ и на болницата.

Часътъ е 3. Отдалечъ се чуватъ звучитѣ на „О, Добруджански край“ и твърди и отмѣрени стѣпки. ародътъ събранъ на площада изпада изведнажъ въ делирумъ. Той излиза вънъ отъ себе си и реве съ пъленъ гласъ. Всички отъ единъ гласъ викатъ „ура“ а сѣкашъ гласътъ имъ не из-Интересно, всички трѣбва да се радватъ, че зората на свободата надъ поробена Добруджа изгрѣ и нѣма никакво съмнение, че може да бжде пакъ заробена, а хората млади и стари плачатъ. На този въпросъ на единъ германецъ отъ филмовата имъ служба, балчкия обяснява:

— Ний не знаемъ какво е радостъ въ душата ни. Цѣли 22 години ний познаваме само скръбта и робството. Радостното чувство у насъ бѣ прѣтѣло и, днесъ когато преживяваме най-големата радостъ въ нашия животъ, ний плачемъ отъ възлнение за придобитата свобода.

Генералъ Поповъ влиза на площада носенъ на ржце отъ младежи. Пѣтятъ му е посланъ съ цвѣта и съ килими Филмовитѣ апарати непрестанно работятъ.

Освободителътъ на Добруджа, днешниятъ генералъ-управител на Добруджа е силно развѣруванъ. Той едва смогва да прибира букетитѣ, които му се поднасятъ.

Скоро току-що пристигналитѣ следъ войската униформени полицаи, внимателни и крайно любезни къмъ всички, разчистватъ терена на площада. Полкътъ мина въ церемониаленъ маршъ. Появата на приморци ентузиазира отново публиката. Отново „ура“ и

„Да живѣе България!“

Отъ балкина на общината кметътъ на града Клиничевъ съ развълнуванъ гласъ изплака мжката на добруджанеца презъ време на робството.

Адвокатътъ Деветаковъ изтъкна колко радостенъ е днесъ добруджанеца и колко щастливъ е той, че слънцето на свободата отново изгрѣ надъ поробена Добруджа, за да завърши:

— Свобода! колко сладко е нейното име!

Генералъ Поповъ посрѣщанъ съ бурни обации произнесе вдъхновена речъ въ която поздрави добруджанци съ — Вѣликиятъ денъ на тѣхната свобода.

Балчикъ ликува. Колко сърдечна и непринудена, колко стихийна е неговата радостъ.

Въ полумракъ напускаме Балчикъ, който ще прекара първата си нощъ подъ свободно българска небъ, пазенъ отъ храбритѣ български войски, за да продължи радостта си на другия и въ следващитѣ дни.

Георги Бѣлевъ

МАЙКАТА НА УБИТИЯ

Автомобила върви по тѣсно, тревяло пѣтче между избуялитѣ нивъ, които ни се чинно покланяха, шушнейки нѣщо довѣрително, чийто смисълъ разгатнахме едва когато пристигнахме въ селото.

Отдалечъ дочухме глухия звѣнъ на клепалото отъ старата дървена камбанария. Когато спрѣхме предъ широкия вратникъ, събранитѣ въ двора и предъ кжщата селяни излъзоха на улицата и мълчаливо ни поздравиха. Толкова народъ, а такава тишина!..

Изъ зачернения домъ се разнесе писъкъ, който скоро заглъхна въ едно продължително ридание.

Съ трептящо сърдце се отпавихъ къмъ стѣлбището, заедно съ придружаващитѣ ме приятели отъ града. Едва прекрачилъ прага старата жена, която бѣше колѣничила предъ ковчега прегърна сина си и горчиво зариде.

— Стани Желѣзко, стани чедо, гоститѣ да посрѣщнемъ... Наши хора, вѣрни хора, пиле синко, дойдохъ... Стани единичния на майка, стани да имъ разкажешъ...

И гласа все повишено изливаше мжката, която разкъсваше изтерзаната стара грѣдь.

На разни теми

„Внимание родилки!“

Съ статия подъ горния надсловъ, преди известно време, единъ нещастенъ съпругъ излюбилъ жена при раждане въ частна клиника, се обърна къмъ всички родилки и ги съветва да бждатъ внимателни въ какви ржце попадатъ: при честни хора, или при спекуланти и търговци съ човѣшкото здраве.

Нещастниятъ съпругъ не можа да издържи и простреля черепа си на гроба на любимата си жена.

Съ народното здраве не може и не бива да се търгува и спекулира.

Трѣбва да се отнема право да упражнява професията си всѣки, които изкуствено усложнява обикновени случаи, заблуждава пациентитѣ си, и за всѣко усложнение и удължаване на лѣчението трѣбва прѣсржко да се плаща. Нечовѣшко е да бждатъ ограбвани онѣзи, които се гърятъ отъ болки онѣзи на които живота е въ опасностъ и сж готови да даватъ мило и драго за своето спасение.

Има хора, които гледатъ на професията си само като източникъ за препитание и за богатяване.

Тѣ изопачаватъ науката и живѣятъ отъ болкитѣ и страданията на хората, а не отъ здравето и дългоденесието имъ. При доказаностъ тази търговия трѣбва да бжде най-строга прѣследвана и виновнитѣ да понасятъ отговорностъ.

Но има хора, които гледатъ на своята професия като на призвание за народна служба. Такива честни и съвестни служители, прилагатъ грижливо всички най-нови методи на науката за да облекчатъ болнитѣ на страдащитѣ. При тѣхъ трѣбва да отидатъ всички нуждаещи се.

Моята съпруга се освободи отъ бременностъ въ гинекологическото отдѣление при държавната болница—Варна. Отъ полагащитѣ грижи и внимание както на цѣлия персоналъ въ това отдѣление, а особено на неговия началникъ азъ съмъ много доволенъ и ето моя съветъ къмъ родителитѣ: родилки, идете въ държавната болница! Тамъ се работи по всички нови методи на науката, като не се разчита на облаги за даваната ви помощъ. Тамъ освобождаването отъ бременностъ е безплатно за всички.

По отношение на обстановка въ отдѣлението има много да се прави, но този въпросъ не зависи отъ ржководството, а отъ тѣзи, които разполагатъ съ срѣдства.

Нашитѣ администрации и благодарности на служителитѣ, проникнати съ идеализъмъ и презрение на всички спекуланти особено съ здравето на хората

Стефанъ Парашкевовъ

Печатница „НОВИНИ“

НА 21 Т. М. СЕ ОТКРИВА ПРЕУСТРОЕНА СКАДКАРНИЦА—БИРХАЛЕ—КАФЕ

„БЪЛГАРИЯ“

сервира най-прецизно: студени закуски на скара, напитки и сладкарски отдѣлъ СВИРИ ВСѢКА ВЕЧЕРЪ ДЖАЗЪ ОРКЕСТЪРЪ НА А. ПАПАНЧЕВЪ

Най-приятно презъ есеннитѣ нощи ще прекарате въ уютната градина-дансигъ

Бирария „ПРОГРЕСЪ“ МАЛКА КОКАРДЖА

Прохлада, чистъ въздухъ, танци до насита, студени напитки, разнообразна скара, вежлива прислуга, редовенъ рейсъ съ кола № 3. Цени народни.

Павелъ Д. Кировъ

Азъ стояхъ, закованъ на място, сразенъ отъ тази безкрайна жалъ. Виждахъ сам гиздавия перченъ, обкржженъ отъ хубавитѣ цвѣтя на есенята.

Синътъ на тази сразена жена бѣше съ хищна жестокостъ убитъ предния денъ отъ двама колонисти. Опитатъ се да поутѣша старата майка.

— Ехъ, господине... какъ да не плача!... Много добъръ ми бѣше, много хрисимъ... И когато сложи побѣлялатъ си коса надъ бездушната мла да грѣдь, наново занарежда. Какъ сѣ хубаво живѣехме синко!.. Всичко вѣче свърши. Желчо, чедо... вече нѣма да те изпращамъ утринъ рано нѣма да те чакамъ вечеръ до вратника.

Когато се свърши опѣлото и трѣбваше да се вдигне ковчегъ, за да го понесатъ къмъ селското гробище, старата майка обгърна сина си, залепи набръчканото си лице до леденитѣ му страни и зашепна:

Азъ нѣма да те оставя самъ, Желчо... Заедно ще отидемъ тамъ, чедо... заедно...

Когато близкитѣ ѝ успѣха да я отдѣлятъ, старата жена застана попринаведена, сложиржжа на треперящитѣ си устни, втрени погледъ подиръ ковчега и загледа съ широко отворени очи, въ които бѣха замръзнали слъзитѣ.

Този погледъ не изразяваше отчаяние, нито жалъ, той стреляше съ огъня на едно проклетие, което бѣше тѣ възвишено въ чистотата на своята оправдателностъ.

Ако нѣкой нѣвга се сети да издигне паметникъ на майката мжченица въ поробена Добруджа, нека внуши на майсторъ ваятелъ да се вдъхнови отъ

моментъ, който то се опитахъ тукъ да представя.

Азъ нивга нѣма да забравя образа на старата майка, застанала всрѣдъ малката църковидъ съ оня сразяващъ погледъ...

СЪВЕТСКИ ПРИЦЕНКИ на германскитѣ въздушни нападения.

Москва, 21 (ГТА). Съветскиятъ печатъ се занимава съ трудното положение, въ което е изпаднала английската тежка индустрия и минното дѣло, следствие ожесточенитѣ нападения на германската авиация, насочени не само срещу оржженитѣ фабрики на Лондонъ, но и срещу важни индустриални центрове и други области на Англия.

Вестникъ „Индустрия“ посочва, че пог-олѣмата частъ отъ заводитѣ на английската минна индустрия е съсрѣдоточена около Бирмингамъ, Шефилдъ и Ливерпулъ, дето се намиратъ 85 на сто отъ всичкитѣ минни залежи на Англия, които се обработватъ на сжщото мѣсто. Въ противоположностъ на миналото, когато индустрията обхващаше малки фабрики, въ последно време сж били построени големи заводи, което улеснява германската авиация въ атакитѣ срещу заводитѣ. Дори заводитѣ въ северна Англия се намиратъ вече подъ ударитѣ на германскитѣ въздушни нападения. Това се улеснява и отъ образуването отъ германскитѣ въоржжени сили желѣзенъ островъ около английскитѣ острови, като германскитѣ самолети за кратко време могатъ да стигнатъ до най-отдалеченитѣ центрове.

Това има особено значение за тежката минна индустрия, която се има предвидъ, че Великобритания и презъ мирно време едва можеже да покрие нуждитѣ на своята тежка индустрия отъ руди, само до 60 на сто.

ПЪРВИЯТ ДЕСАНТЕН МОРСКИ ОТРЕДЪ ВЪ БАЛЧИКЪ

посрещането на българските моряци в Балчик. Приветственото слово на околийския управител К. Падарев. Речта на полковник Тошев

Балчик 22. Специалният пратеник на „Утро“ в Балчик Вл. П. Найденов, съобщава на вестника си:

Съгласно оперативния план на окупационната армия за завземането на първата зона в Южна Добруджа, Балчикът трябва да бъде завзет и по море, чрез десант.

Десантният отредъ се състои от морска пехота, ученици-моряци и кадети. Целият отредъ е под командата на полковник Ас. Тошев.

Войските бяха пренесени с параход „Бургаз“.

Към 10 часа преди обяд на пристанище Варна се бяха стекли цъла Варна за да изпрати любимите си моряци. В 11:30 часа параходът Бургаз напусна пристанище Варна.

Нашият флот е млад и малък. Той има обаче, зарежирани победи, на които би завидял кой и да е военен флот в света. Един от тези подвизи е нападение срещу турския кръстосвач „Хамидие“: сутринта на 8 октомври 1912 година миноносец Дръзки, командван от капитан Купов, извърши нападение, което мнозина окачествиха като безумие. Това „Безумие“, обаче, завърши с успех. „Хамидие“ бѣ тежко повреден и изваден от строя.

„Бургаз“ напусна пристанище Варна в 11 часа. При потеглянето на „ургаз“ сирените на параходите започнаха продължително да свирят. Свиреше и сирената на италианския параход „Торчело“.

Безмълвна остана само сирената на ромънския параход „Карпати“. Всички параходи сж украсени с цъфти и с знамената на всички държави, което нѣщо става само при много тържествени случаи. Преди тръгването на „Бургаз“ и „Карпати“ бѣ украсени с чуждестранни флагове.

Предъ насъ далече в морето сж миноносците „Дръзки“, „Строги“, „Смѣли“ и „Храбри“. Предъ тяхъ сж три лодки-миночистачи.

„ургаз“ излиза от пристанището, ескортиран от двайсетина лодки, пълни с изпращачи.

Насочвамъ бинокла си къмъ ромънския параход „Карпати“. На горната палуба махатъ кърпи 40—50 души. Това сж работници, които товарятъ стоки на парахода. Тѣ за моментъ сж напуснали работата си, за да изпратятъ храбрите моряци.

Къмъ 12:45 часа военниятъ комендантъ на парахода, лейтенантъ Рашеевъ, ни сочи къмъ брѣга:

— Тамъ е Екрене, досегашната граница. Следъ нѣколко минути ще навлѣземъ в водитъ на освободена Добруджа.

Въ тоя моментъ се дава заповѣдъ и десантниятъ отрядъ се построя на палубата. Полковникъ Тошевъ се появява срѣдъ моряците. Той се обръща къмъ отряда, прочита оповестената вече височайша заповѣдъ къмъ армията. Мощно ура се разнася за свободна Добруджа, за България и за Н. В. Царя.

Къмъ 20 часа отъ Балчикъ се задава моторницата „Ханъ Аспарухъ“, която идва да ни посрѣдне на палубата лични началници на Варненското пристанище Найденов, Найденов, който бѣ командированъ

да приеме пристанищата в Балчикъ и Каварна.

Далече задъ насъ, на края на хоризонта, се забелязва пушекъ отъ прахъ. Всички бже-нокли се насочватъ натамъ.

Посрѣща ни и една моторница, „Сполука“. Тя е отъ Балчикъ и съ нея идватъ да ни посрѣщатъ балчишки граждани и гражданки. Отъ „Сполука“ се разнася ура. Съ ура отговаряме и ние отъ „Бургазъ“.

Часътъ е вече 2:30. Отъ пристанището на Балчикъ излиза миноносецъ Дръзки. Той прави завои навътре в морето. Той идва да ни улесни при слизането на брѣга.

Въ 2:40 наблюдаваме вълнолома, тукъ сж струпини хиляди граждани, които махатъ с кърпи и шапки и викатъ непрекъснато ура.

Представителят на „Утро“ се прехвърля на една лодка и прѣвъ прави „десантъ“, като слиза на брѣга.

Той бърза да отиде на вълнолома, където е струпано гражданството начело с околийския управител К. Падаревъ.

Най-после, въ 9 часа и половина, параходът Бургазъ се доближава до пристанището. Моряците прехвърлятъ една стълба, по която прѣвъ слиза полковникъ Тошевъ, посрѣщанъ отъ бурно ура и възгласи: „Да живѣе България! да живѣе царя“.

Околийскиятъ управител произнася прочувствена речъ.

Въ приветствената си речъ околийскиятъ управител на Балчикъ заяви, че българската войска нѣма да позволи вече на неприятелски кракъ да стъпи въ хубавата добруджанска земя.

Отговаряйки на приветственото слово на околийския управител, полковникъ Тошевъ заяви, че отъ днесъ Балчикъ е вече въ границите на майката-отечество. Той покани всички да извикатъ ура за България и за Негово Величество царъ Борисъ.

Следъ това десантния отредъ слѣзе на брѣга и въ тържественъ маршъ влѣзе въ улици на Балчикъ, посрѣщанъ отъ ген. управителя на Добричъ, генералъ лейтенантъ Поповъ.

Снощи на борда на параходъ „Бургазъ“ полковникъ Тошевъ даде вечеря на генералъ управителя г. Поповъ и на официалните лица.

Въ Балчикъ сж и четирите миноносци, които ескортираха десантния отредъ до Балчикъ. Всички параходи бѣха феерично осветени.

Стокхолмъ 22. Радоръ Кореспондентъ на агенция Стефани се научава отъ достоверенъ източникъ, че правителството възнамѣрява да премахне кралските прерогативи на кралъ Хааконъ.

Римъ 22 (Радоръ). Дописникътъ на герм. телеграфна агенция съобщава, че политическите кръгове въ Римъ очакватъ наскоро посещението на г-нъ Сирано Сунеръ, който по настоящемъ се намира въ Германия.

Макаръ и неофициално, знае се че той ще върне въ Испания, минавайки презъ Римъ.

Дава се подъ наемъ стая с мебелирана при добро и солидно семейство за една или две жени, учителки или ученички. Споразумение редакцията за М. П.

ЕДНА БЪЛГАРКА

Сражението ставаше близо до града. Разнесе се слухъ, че неприятелските войски сж много и силно напиратъ. Тогава и стари и млади, и жени и деца, всички се втурнаха да помагатъ, кой съ какво може. Изпразваха се здания за болници, нареждаха се легла събираха се цѣли купища долни дрехи. Луксозни файтони сновѣха непрекъснато по шосето и пренасяха ранени; кервани отъ каруци отнасяха сандъци съ гранати и патрони. Вода носѣха съ саки, но тѣ не успѣваха да насмогватъ. Къмъ пладне слънцето припече и стана горещо. Полето около позициите бѣше безводно и сухо като пустиня.

А съ какво можеха да се сравнятъ нѣколко глътки вода които ще разкъсатъ засъхналите устни на тия, които изнемогватъ отъ умора и жегал! Упорито и тайнствено се мълѣеше още, че отъ непрекъсната тата стрелба топове и картечниците тѣй се нагорещили че, ако не се охладятъ... И ония, които се връщаха, още отъ далечъ викаха. „Вода! Вода носете по-скоро“. Завънтѣха бакъри по кладенци и чешми. И ето, многобройна тълпа, голѣма и странна процесия, се заточи отъ града къмъ полето: едноколни саки каруци, жени съ кобилицы, деца съ стомни въ ръце. Всички тия хора бързаха, подканяха се единъ друг и върху всѣко лице стоеше тревога и най-нѣжна грижа.

Една отъ жените, които първи, съ кобилицы на рамо, излѣзоха отъ града, бѣше и Шина. Тя е четиридесетгодишна, чевръста и силна жена.

Жените и децата, които вървѣха съ Шина, се стѣиха къмъ превързочните пунктове, или чакаха да ги посрѣщатъ войници. Но тя бѣше чула, че вода преди всинко трѣбва за картечниците. Де сж тѣ? Какъ ще ги намѣри? Тя не знаеше нищо за тия машини и не разбираше, защо водата е необходима за тяхъ. Извънъ тѣя отново чу нѣкой да говори: „Сгорешили се много. Не ще могатъ да стрелятъ“. Вода трѣбва. И тя разбра, че трѣбва да върви напредъ и да бърза.

Битката ечеше предъ нея съ всичката си сила. Навсѣкжде по хоризонта се издига високи и черни стълбове отъ фугасните гранати млѣчните кълба на шрапнелите замреждаха небето. Непрекъснато ечеха топове, припрѣно и често пукаха пушки. Но срѣдъ тия гърмежи тя дочу и други единъ последователно, еднакво и бързо, сухо и остро тракане, като на шевна машина. „Може би, това сж тѣ!“ — си помисли тя. Наблизо около нея нѣмаше никой. Въ лѣво по шосето се виждаха войници, препускаха ракля и кола. Но тѣ бѣха далече.

Само единъ човѣкъ идѣше насреща ѝ, и отъ близо тя позна Киро каруцарина. Като дойде при нея, той се спрѣ и, както се виждаше никакъ не се очуди, че я виждаше тука. Киро бѣше сѣседъ на Шина и добре я познаваше.

— Какъ е сега, Киро? — попита го тя.

Добре е. Ще ги спратъ. Нищо нѣма да направятъ ония. Ама хубаво си направила. Вода искатъ. Азъ... Отгатъкъ линията на хълма пакъ се зачу сжщото остро и бързо тракане, което отчетливо се отдѣляше срѣдъ всички други гърмежи. Като че се обаждаше нѣкаква зловеца и фантантична птица. Киро се обърна и се вслуша.

— Чуващъ ли ги? Тѣ сж.

— Кой?

— Картечниците! Чуй: ква,

ква, квал! Косятъ, косятъ! Ама върви по-скоро, ей тамъ до могили сж. Вода искатъ, сгорешили се много. Азъ бѣхъ тамъ.

И нѣкакъ важно, „като човѣкъ, който добре разбира отъ тия работи, прибави:

— Знаешъ, туй картечницата е таквоя нѣщо — безъ вода не може. Таквоя, тѣнко нѣщо, а пъкъ...

Киро бѣше готовъ да разказва още, но тя го остави. Сега вече знаеше, де трѣбва да отиде. Каруцарятъ бѣше бѣбрица, обичаше да се хвали и говори за работи, които нито бѣше видѣлъ, нито бѣше чулъ.

— Тамъ сж, до могили тѣ! — викаше той задъ нея — направо, все направо!

— Но Шина не го чуваше. Тя виждаше добре низките могили — до тяхъ нѣмаше повече, отъ хиляда крачки като се мѣчеше да стѣпя леко, за да не разлива водата. Високо надъ нея профуча нѣщо, като че бързо минаваше нѣкоя птица, замѣлкана и веднага се чу тѣпъ и глухъ гърмежъ. Но тоя шумъ извъздуха и тия тѣпъ гермежи зачестиха. Вече съвсемъ близо и непрекъснато, като гърмотевици, ечеха топове. Зададено и глухо нѣкъде се разнесе ура. Но всичко това тя слушаше като насъне и бързаше. Посрѣдъ страшния и многогласенъ шумъ на битката тя се мѣчеше да долови само тракането на картечниците.

Нѣколко пѣти тя ги чу, но сега не тѣй продължително, както по-рано, а кжсо и между все по-голѣми паузи. Обзе я страхъ, че нѣма да свари навреме. И дали ще стигне водата? Може би тѣ сж много. Струваше ѝ се, че това сж нѣкакви живи същества, трудолюбиви и добри, но капнали отъ умора и жажда губятъ и последните си сили.

Неочаквано, като слизаше въ единъ малъкъ долъ, тя се отзова предъ много войници и коне, натрупани на купчина, като че бѣха потърсили убежище отъ буря. Конетъ бѣха натоварени съ малки зелени сандѣчета, други сандѣци имаше на земята, а войниците бързо изваждаха отъ тяхъ нѣкакви дълги ленти, прилични на патронаташи. Войниците работѣха трѣскаво и унесени но като видѣха жената, спрѣха и се изправиха.

— Вода! — извикаха едновременно нѣколко гласа.

Но Шина искаше да се увѣри, че е стигнала дето трѣбва.

— Момчета! Тука ли сж туй... картечниците?

— Па ние сме! — отговори пакъ едновременно всички. И въ тия погледи, устремени въ нея, имаше и радостъ, и очудване, и похвала.

Шина сне кобилицата. Откъмъ могили тичешкомъ се спусна единъ войникъ. Лицето му бѣше загорѣло, очите му трескаво горѣха, по бузите му се чернѣха лжкатушни вадички отъ засъхнала потъ. Той бѣше русъ, тѣнъкъ и хубавъ момѣкъ.

— Кой донесе водата? — попита той — Ти ли, бульо? Браво! Още малко и нѣмаше да можемъ да стреляме. Много се сгорешиха...

Той грабна единия бакъръ и бързо се затече нагоре къмъ могили. Войниците се натрупаха около другия бакъръ, пресѣгаха единъ презъ другъ съ канчета, грабѣха и жадно пиеха. Шина гледаше отстранни. Сълзи овлажняха очите ѝ.

— Полека, момчета, полека — викаше тя. Азъ още ще ви донеса...

Русиятъ момѣкъ се завърна съ бакѣра. Той бързаше и ди-

шаше тежко.

— Поручикътъ каза — още вода трѣбва, още...

Безъ да каже дума, Шина грабна кобилицата и заслиза бързо къмъ града. Нѣколко минути по-късно тя чу, картечницата затрака. И нѣкакъ пободно сега, продължително, спокойно. Тя се усмихна, Обаждаше се сжщата оная фантастична птица. Но тя бѣше утѣлила жаждата и отново добросъвестно бѣше поела работата си.

До вечерята Шина донесе още много кобилицы вода. И войниците, които вървѣха по шосето, ранените, които отиваха назадъ къмъ превързочните пунктове, ординарците, които препускаха на конетъ си — всички гледаха и се чудѣха на тая жена, висока, облѣчена цѣла въ черно, която сама, съ кобилица на рамо, прекосваше полето направо къмъ позициите. Слънцето блесѣше въ бѣлитъ бакѣри и наблизо напредъ и въ страни отъ нея, появяваха се бѣлитъ кълба на шрапнелите. Наоколо бучеше страшната буря на боя.

Но последния пѣтъ когато отиде къмъ позицията, Шина не намѣри никоя въ дола. Войниците и конетъ ги нѣмаше. Гърмежите се чуваха сега нѣкъде по-далечъ. Тя отиде къмъ могили. И тамъ нѣмаше никой, окопите бѣха празни, навсѣкжде бѣха разхвърлени гилзи. Тя сне кобилицата изкачи се и се изправи на могилата. Слънцето залѣзваше. Далечъ на изтокъ, по гребена на пространния хъмъ който затваряше хоризонта, виждаше се голѣми и черни маси отъ хора. Тѣ бързаха и преваляха къмъ отвѣдната страна. На друго мѣсто една безбройна тълпа, като черенъ мравунякъ бѣгаше разпрѣсната извънъ тѣлитъ стърнища. Низко надъ нея, като едъръ градъ, валѣха бѣлитъ кълба отъ димъ. Чуваха се само топовни гърмежи.

И, като че посочваше нѣкому това, което виждаше, тя простѣ рѣжа.

Подъ черната забрадка лицето ѝ бѣше бледо, очите ѝ горѣха. И строгиятъ профилъ, и тая вещателна поза напомняха вдѣхновения образъ на нѣкоя сибилка.

— Господи! — извика тя — Господи, чу ни ти! Бѣгатъ, ей ги бѣгатъ!

Тя се засмѣ нервно, неестествено и сухо. Едва сега почувствува страшната умора, която смазваше тѣлото ѝ. Но зетъ ѝ се подкосиха и тя приседна на земята.

Иор. Йовковъ

ВНИМАНИЕ!

КАЦИ БАТЛАЦИ И БЖЧИ

нови и вети джбови здрави за вино, ракия, туршия и зеле отъ 30 до 300 кгр. Цени народни.

При **Сетко Кьорчевъ**, ул. „Д-ръ Пюскиелевъ“ и „Бенковска“ 54, жгъла

Болни отъ стомахъ, черва черенъ дробъ, камъни въ жлъчката и бѣбреци, запекъ, затѣствания се лѣкуватъ успешно съ **Неричлерска минерална вода**. Главно представителство Варна и околията, гр. Варна, ул. „6 септември“ № 11. 1-1317-5

Кино Роялъ: филмътъ — гигантъ „Парижката Св. Богородица.“

Кино Ранковъ днесъ „Следъ първите брачни дни“ и „Фаталното състезание“.

ПОСЛЕДЕНЪ ТАСЪ

Германия и Италия щели да се разправятъ съ всѣка държава

която симпатизира на Англия. унгорскитѣ вестници пишатъ, че днитѣ които идватъ ще бждатъ честити за Българин и българския народъ. — Въпроситѣ които се разискватъ въ Римъ между фонъ Рибентропъ и Мусолини засѣгатъ живо спорнитѣ въпроси на Балканитѣ. — Английскитѣ въздушни сили извършили голѣми бомбардировки на крайбежието на Атлантическия океанъ. — Турция подхвърля идеята за образуването на ново Балканско споразумение

ЧЕСТИТИ ДНИ

Ечава България и българския народъ

Буда-пеща 22. Всички унгарски вестници се пълнятъ съ най-големи подробности по окупирването на Добруджа отъ българскитѣ войски. Вестниците използватъ този случай за да засвидетелствуватъ голѣмитѣ симпатии на унгарския народъ къмъ българския чиято съдба бѣ еднаква отъ 27 години насамъ. „Пести уишагъ“ смята, че зората на българското възкресение сега изгрява и че днитѣ, които идватъ ще бждатъ честити за България и българския народъ.

Снощи късно щабътъ на ромънскитѣ войски издаде едно съвсемъ кратко комюнике въ което се казва, че първата зона въ Добруджа е опразнена отъ ромънскитѣ войски и че при тѣхното оттегляне не сж станали никакви инциденти.

Америка трѣбва

да подкрепи Велико-Британия

Ню-Йоркъ 22. Ройтеръ. Въ една речъ произнесена вчера отъ кандидата за председателското мѣсто на Съединенитѣ щати Уилки заяви:

„Гий трѣбва да продължимъ да изпращаме подкрепа подъ различна форма на елико Британия, тъй като тя представя нашата първа обратна линия и е нашата единствена върна приятелка.“

Народното събрание

София 22. Снощи Народното събрание при на първо четене законопроекта за извънредния бюджетъ на държавата отъ 930 милиона лв., отъ които 130 мил. сж предназначени за Добруджа. Тази сутринъ бюджетарната комисия заедно съ м-ръ Божиловъ разгледа законопроекта. Утре законопроекта ще бжде приетъ на второ четене. Утръ ще стане и закриването на първата извънредна сесия на 25 тогочислено Народно събрание.

ПРИСТИГНА черно прошеково пиво и се пусна въ продажба въ **МОРСКО ОКО**

Мюнхенски типъ. Депозитъ „МОРСКО ОКО“

АТАНАСЪ ТРАНДАФИЛОВЪ

„Царъ Борисъ“ 15 — Варна. Телеф. 24 — 58
всички ширини български триколовни ленти КОПРИНЕНИ И ПАМУЧНИ
Голѣмъ изборъ отъ памучни и вълнени знамена
ТРИЖЪЛНИ ЗНАМЕНА СЪ ЕМБЛЕМИ ЗА АВТОМОБИЛИ И МОТОЦИКЛЕТИ.

Лондонъ 22. (Ройтеръ) Снощи презъ цѣлата нощъ английскитѣ въздушни сили извършиха нападения надъ разни обекти въ Германия, главно надъ неприятелски бази по Атлантическия брѣгъ. Хвърлени бѣха голѣми брой бомби, които причиниха редица пожари по френското крайбрежие. Много очесочено нападение бѣ извършено надъ околовитѣ на Булонъ.

Подчертава се, че отъ две седмици въздушнитѣ сили нападатъ непрекъснато неприятелскитѣ бази отъ Шербургъ до Хамбургъ, на едно протежение отъ 800 мили. Британскитѣ самолети нападатъ всѣка нощъ най-малко по 6 неприятелски пристанища и докове и всѣка нощъ нанасятъ значителни поражения.

Неприятелската противовоенна артилерия продължава да действа, но въпрѣки ожесточената стрелба все още не може да попрѣчи на действията на британската авиация. Най-големи поражения сж нанесени въ Булонъ, Дюнкеркъ, Кале и Остенде.

Въ петъкъ презъ нощта британски самолети бомбардираха въ продължение на два часа редица неприятелски пристанища и транспортни кораби.

Презъ тази бомбардировка пострадалъ тежко единъ влакъ близо до Мюнстеръ.

Турция искала България да изясни отношенията си спрѣмо Гърция

Цариградъ 22. Въ връзка съ разговоритѣ между фонъ Рибентропъ и графъ Чано въ Римъ, се изтъква, че турция презъ последнитѣ дни проявява желание да си изясни отношенията къмъ България. Офиц. „Улусъ“ на уводно мѣсто пише: „Отношенията между България и Турция презъ последнитѣ години сж нормални и изправни. Ний не вѣрваме българския народъ да е настроенъ неприятелски спрѣмо Турция. Смятаме, че всички въпроси между двата съседни народа сж ликвидирани още презъ 1914 година, а сжщо така сме увѣрени, че и България сега така мисли“.

Характерното е, тенденцията въ турскитѣ политически кръгове да се изтъкне значението на Балканитѣ като голѣмъ факторъ на мира въ Европа както и общото сътрудничество между балканскитѣ държави. „Иени сабахъ“ даже на уводно мѣсто говори за възможността да се основе ново Балканско споразумение съ участието на България, но България трѣбвало да изясни отношенията си съ Гърция.

Темата на разговоритѣ между фонъ Рибентропъ и Мусолини

Спо. едъ американски сведения Германия била изоставила плана си за нахлуване въ Англия. — Офанзивата щѣла да бжде насочена въ Египетъ. Германия и Италия ще действуватъ срещу всѣка държава, която е получила гаранции отъ Англия

Ню-Йоркъ 22. Американскитѣ радиостанции въ преданията си съобщиха въ връзка съ разговоритѣ въ Римъ, че въпроса за нахлуването въ Англия е билъ изоставенъ отъ силитѣ на осѣта и, че фонъ Рибентропъ и Мусолини сж разговаряли главно върху другитѣ начини за побеждаването на Англия.

Сждебнитѣ райони

въ Добруджа. Новото разпределение извършено отъ Русенския Апелативенъ сжд

Русенскиятъ Апелативенъ сждъ е вече разпредѣлилъ сждебнитѣ райони въ Добруджа. Съгласно това разпредѣление къмъ Варненския областенъ сждъ се предаватъ Добричска и Балчишка околии; къмъ Разградския областенъ сждъ — Куртбунарска и Акскандъиларска околии и къмъ Русенския областенъ сждъ — Силистренска и Тутраканска околии.

До колкото ни се простиратъ сведенията, това разпредѣление важи до 1 януари 1941 год.

Храна за добруджанци
Дирекцията на Храноизноса ще раздава храни

София 22. Дирекцията на Храноизноса съобщава, че ще бждатъ раздадени храни на пострадалото въ Добруджа население. Хранитѣ впоследствие ще се изпашатъ въ натура. Веднага следъ пълното завземане на Добруджа органитѣ на Дирекцията на храноизноса ще направятъ своитѣ проучвания колко домакинства се нуждаятъ отъ храни. Хранитѣ ще се раздаватъ на общинитѣ, които пъкъ ще ги раздаватъ на населението.

„Морски звуци“ — кани всички хористи на спѣвка по-недѣлникъ 630 часа училище „Царъ Борисъ“.

Очаква се, че днесъ фонъ Рибентропъ ще се завърне въ Берлинъ. Съобщенията отъ Римъ гласятъ, че първата точка отъ разискванията въ Римъ била войната срещу Англия — нахлуването въ Египетъ. Втората точка е положението на Гърция и Турция. Третата точка е въ връзка съ създаването на новото положение на Балканитѣ.

Животътъ въ Лондонъ
Лондонъ 22 (Ройтеръ) Презъ последнитѣ три дена животътъ въ Лондонъ е твърде спокоенъ и нормаленъ. Въ това време голѣма частъ отъ улицитѣ, които сж пострадали отъ неприятелскитѣ бомбардировки сж поправени и трафика по тѣхъ е възстановенъ.

Югославянски министъръ въ София

София 22. Довечера въ 7 часа пристигна отъ Бѣлградъ югославянския пом. м-ръ на Поштитѣ и телеграфитѣ Милославъ Цико придруженъ отъ специалисти, който ще подпише сключената напоследъкъ българско-югославянска пощенска спогодба.

Клермонъ феранъ, 22
Бившиятъ м-ръ на въздухоплаването Гхи ла Шамбъръ е билъ отведенъ отъ Серетъ въ Рьомъ, гдето ще бжде сжденъ.

Авторътъ на „О добруджански край“, посети вчера Балчикъ. Тамъ той бѣше предметъ на непрекъснати овации отъ страна на балчикили. Човѣкътъ, който обезсмърти добруджанската земя съ срдствата на тоновото изкуство, бѣ носенъ на ръце отъ гражданството. Така добруджанци подчартаха, че знаятъ какъ да тачатъ заслужилитѣ на Добруджа чада.

Споредъ сведенията Германия и Италия веднага следъ приключването на преговоритѣ въ Римъ ще опредѣлятъ своето становище относно всички страни въ юго-източна Европа. Силитѣ отосѣта сж твърдо решени да действуватъ срещу всѣка държава, която е получила гаранции отъ Англия и която симпатизира на Англия.

Лондонъ бойно поле
Разказътъ на единъ английски генералъ

Лондонъ 22. Британскиятъ генералъ Съръ Елисъ разглежда положението на Лондонъ следъ германскитѣ бомбардировки. Той казва:

— Отъ 10 дена насамъ Лондонъ представлява истинско бойно поле. Всички неприятелски въздушни сили сж съсредоточени върху английската столица. Споредъ предположение на неприятеля английската столица трѣбваше да бжде вече развалини.

Въ Лондонъ има действително развалини, но не трѣбва да се забравя, че имаме стотици километри улици които още не сж засѣгнати отъ бомбитѣ и по тѣхъ лондончани свободно се движатъ.

Вториятъ варненски околийски училищенъ инспекторъ г. В. Черневъ е командированъ на служба въ Добричъ.

Югославскиятъ печатъ бѣ представенъ вчера при окупацията на Дооруджа чрезъ софийския кореспондентъ на в-къ „Време“ г. Георги Исаевъ. **Пазаръ София** М. Първановъ подъ Военния клубъ продава най-евтино: галантерия, трикотажи, шапки, и др. На общински и Държавни чиновници на изплащане. 1-0

Четете Новини